Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

23. Aarg. Nr. 19. *Den 1. Juli 1874.* Pr.: 6 Sk. pr. Expl.

Tale af Præs. Brigham Young,

afholdt i Nephi Citys Forsamlingshus i Juab County, Lørdag Morgen den 18de April 1874.

(Fra «Deseret News». — Fortsat.)

Vi have gaaet netop saa langt, som vi kunne tillades at gaa paa den brede Vej. En har sit Øje henvendt paa Guldminen, en Anden paa Sølvminen, en Tredie tænker kun paa, hvorledes han bedst skal kunne forhandle sit Mel eller sin Hvede, en Fjerde paa at sælge sit Kvæg, en Femte paa at opføde Kvæg, en Sjette paa at faa en Farm; i Korthed, man handler og bytter med hinanden aldeles som Babylon, tagende Fordel hvorsomhelst man kan, og Alt gaar som i den øvrige Del af Verden. Babylon er her, og vi følge Jordens Indbyggeres Fodspor, hvilke befinde sig i et fuldkommen Forvirringens Hav. Vide I dette? I burde vide det, thi der er Ingen af Eder, uden han jo ser det dagligen; man ser hver Dag, at de Sidste Dages Hellige søge at tage Fordel af deres Medbrødre. Der findes Ældster i denne Kirke, som vilde tage Enkens sidste Ko for fem Dollars, og derpaa knæle ned og takke Gud for det heldige Kjøb, de havde gjort.

Jeg er kommen til den Slutning, at Folket maa afstaa fra babyloniske Sæder og Skikke, hvilket jeg har prædiket om i aarevis og hvilket Joseph ligeledes prædikede om indtil sin Død, og blive Herrens Tjenere og Tjenerinder; de maa blive hans Familie. De ere blevne udsamlede fra Babylon, og de maa berede sig til at indtage hellige Pladse, samt forberede sig til Menneskens Søns Komme. Jeg har vaaget over og ventet ligesaa stadig, ligesaa alvorlig og troligen, som nogensinde en Moder kunde have vaaget over sit Barn, for at se den Dag oprinde, da dette Folk vilde være villig til at modtage den Lærdom, de første Principer og Aabenbaringer, som bleve givne, da Zions Centrumsstav blev organiseret i Henseende

til at hellige deres Ejendomme og i Virkeligheden blive Herrens Tjenere og Tjenerinder, arbejdende paa af ganske Hjerte at gjøre hans Villie og opbygge hans Rige paa Jorden; jeg har endnu ikke oplevet den Tid, da vi have kunnet organisere et eneste Samfund eller oprette et eneste Distrikt; men takket være Herren! Tiden er kommen, Herrens Aand er over Folket.

Er det en ny Læresætning for os, at Guds Folk skulde være Et i alle Ting? Det er en gammel Lærdom; skal jeg sige, den er ligesaa gammel som Højene, ligesaa gammel som Bjergene, ligesaa gammel som min Fader i Himlen; det er en evig Læresætning; den er fra Evighed til Evighed. Gjører Eder selv det Spørgsmaal, forvente vi at gaa til Himlen, naar vi forlade dette Liv? Ja, visselig, jeg gaar til Guds Paradis; jeg gaar hen at bo med den Allerhøjestes Hellige i Faderens og Sønnens Nærværelse. Hvor megen Vinding vil man der kunne opnaa? Hvor mange Lokaler eller Central-Pladse for Opbevarelsen af Alles Rigdomme og Skatte vil man der kunne finde? Alt er i Et, Alt er for Gud, Alt er til hans Ære og Forherligelse, for Udvidelsen af hans Herredømme i det uendelige Verdensrum; Riger paa Riger, ethvert Hjerte og Alt, hvad der har Liv, enhver Stemme, ethvert Øje og enhver Følelse er til Guds Ære. Lad os derpaa spørge os selv: Vil Herren have en Kirke og et Rige paa Jorden? Ganske vist, Daniel saa dette i Nebucadnezars Dage og gav en Beskrivelse eller rettere en Oplysning i Henseende til Oprettelsen af hint Rige, da denne Verdens Riger skulde overgives den Allerhøjestes Hellige til evig Arv og Eje.

Opbygge vi Guds Rige? Berede vi os for Menneskens Søns Komme? Beredes vi for at indtræde i Faderens og Sønnens fuldkomne Herlighed? Ikke saa længe vi leve overensstemmende med Babylons Principer. Nu arbejde vi hver for sig. En siger: „Dette er min Ejendom, og jeg maa søge at gjøre den saa indbringende som mulig.“ En Anden siger: „Dette er Mit.“ Atter en Anden siger: „Jeg vil gjøre som mig huer, jeg vil gaa naar og hvor jeg behager; jeg vil gjøre dette, hint eller det andet; og om jeg har Lyst til at saa og høste Korn her, tage det til Markedet og give det bort, hvad vedkommer det Andre?“ Der vil blive sagt til alle saadanne Personer, som foregive at være Sidste Dages Hellige: „Jeg kjender Eder ikke, I have aldrig været Hellige.“

Jeg ønsker nu at fremsætte for Eder Noget af vor sidste Erfaring med Hensyn til Frelseren og hans Lærdomme. Vi have begyndt at organisere den „Forenede Orden“ i St. George. Tusinder af Tanker opstaa i mit Sind, naar jeg overvejer denne Gjenstand. „St. George! Ønske I at sende mig ned til St. George? Det er som om I vilde sende mig ud af Verden!“ Men jeg maa ikke tale herom; lad det være tilstrækkelig at sige, at St. George er et af de smukkeste Steder paa denne lille Flække — denne Verden, som vi besidde — denne vor Herres lille Plet, et af de mest yndefulde Steder paa Jordens Overflade. Jeg ser mere Velstand paa dette lille Sted end i nogen anden By paa dens Størrelse i dette Territorium eller i disse Bjerge.

Vi have organiseret en lille Gren der, eller rettere en taalelig stor Gren. Jeg prædikede en god Del i St. George. Det syntes at være det eneste Sted, som vi kunde begynde vort Arbejde: de vare de eneste Folk, vi kunde organisere, og vi oprettede ogsaa Ordenen der. Guds Aand paavirkede dem, saa de vare Alle af ét Hjerte og ét Sind fra den ene Mandag Morgen til den anden, deres Hu stod til

altid at fremme Guds Rige og Sag paa Jorden og bidrage Sit til Menneskeslægtens Lykke og Velvære. „Men," sagde de, „vi forstaa det ikke; vi tro, vi burde være Et, og at vi burde indtræde i Enochs Orden. Vi forstaa meget vel, at Enoch var saa ren og hellig, at hans Stad blev optaget til Himlen osv. Dette tro vi ligesaa sikkert som Eder." Atter Andre sagde: „Der vil ikke blive organiseret en eneste Gren, naar Brødrene gaa over paa den anden Side af St. George." Vi organiserede enhver Gren og By paa den anden Side af St. George og forlod dem i en temmelig god Orden. Den eneste Besværlighed, vi havde med dem, var: de kunde ikke forstaa. De sagde: „Det er rigtig, og Skriften fortæller os derom; men vi forstaa ikke den Maade, hvorpaa den skal virke." En Mand kom til mig, en gammel „Mormon", som jeg havde kjendt i over 42 Aar, netop medens vi vare ifærd med at organisere, og sagde: „Broder Brigham, jeg har prædiket for Dig hele Tiden. Jeg gjorde det Samme for Broder Joseph. Broder Joseph prædikede denne Lærdom; er det noget Nyt, at Folket ikke forstaar den?" „Saa," sagde jeg, „er Du vel strax rede til at indskrive dit Navn?" Hans Svar var: „Jeg vil tænke nærmere derover." Du forstaar ikke fuldkommen din egen Tro, ejheller de Lærdomme, Du prædiker for Folket, naar Du ikke forstaar denne Læresætning og ikke er ligesaa villig til at antage den, som Du vilde være i at nedlægge dette dødelige Legeme og indgaa til Herren, om Gud skulde forlange det. Lad det være Nok at sige: Gud vil oprette denne Orden paa Jorden, og hvis vi ikke hjælpe ham dermed, ville Andre gjøre det og komme til at nyde Velsignelsen deraf.

Da vi kom paa denne Side af St. George, fandt vi Folket mere villig til at lade sig organisere end paa den anden, thi de forstode, at vi vare gaaede saa vidt som vi kunde gaa paa den brede Vej uden at gaa til Ødelæggelse. En Biskop skrev til mig saaledes: „Behag at komme og organisere os. Det glæder mig, at De kommer denne Vej, vi ønske at blive organiserede. Jeg ved, at vi maa hellige vort Gods til Nogen, og jeg vil hellere hellige det til Herren end til Djævelen. Vi maa hellige det til den Ene eller den Anden, og det ogsaa meget snart." Han er en meget god Biskop, er fuld af Aanden af dette Værk og kan ikke afholde sig fra at tale om denne gavnlige Institution.

Vi ønske nu at organisere de Sidste Dages Hellige, ja enhver Mand, Kvinde og Barn iblandt dem, der ønske at lade sig organisere i denne hellige Orden. I maa kalde den Enochs Orden, Fællesskab eller hvad I behage at kalde den. Den er den forenede Orden i Guds Rige paa Jorden; men vi sige Enochs Orden efter samme Princip, som I finde i Aabenbaringen angaaende Præsteskabet, hvilket blev kaldet efter Melchisedecs Orden for at undgaa den altfor hyppige Gjentagelse af Guddommens Navn. Denne er en himmelsk Orden, en himmelsk Familie paa Jorden; det er vor Faders Børn her paa Jorden og organiserede til at være ét Legeme eller én Familie til at arbejde og virke sammen.

Som Individer ønske vi ikke Eders Gaarde, Eders Huse, Eders Jordejendomme, Eders Heste og Kvæg, Eders Guld eller Sølv eller Noget af det Slags. „Nuvel, hvad ønske I saa?" Vi behøve dette Folks — de Sidste Dages Helliges — Tid, saa at vi kunne indrette denne Tid paa en systematisk Maade og gjøre dette Folk til det rigeste paa Jorden. Hvis vi ere Guds Folk, maa vi blive det rigeste paa Jorden, og disse Rigdomme

skulle tilhøre Gud, ikke Djævelen. Gud siger os, hvorledes vi kunne udføre dette, ligesaa tydelig og klart som han sagde Josva og Israeliterne Maaden, hvorpaa de kunde indtage Jericho. De maatte marschere rundt om Voldene en Gang om Dagen i syv Dage, men den sidste Dag syv Gange, og den sidste Gang de gik rundt om Voldene, blæste de af al deres Magt i deres Horn, og ned faldt Jerichos Mure. Vi forstaa ikke, hvorledes dette kunde finde Sted, hvis vi gjorde, vilde vi forstaa, at det var ligesaa simpelt som nogen anden af Herrens Gjerninger, ligesaa simpelt som at blive døbt til sine Synders Forladelse. Vi ønske nu at organisere Folket. En siger: „Ønsker Du ikke mine Penge og mit Gods?" Vi ønske, at Du vilde anbringe dem i Guds Rige, i Kjælderhvælvingerne, som vi berede, i Arkiverne, i Bankerne, for at hjælpe til at forøge Midlerne i Guds Rige paa Jorden. Og hvad ville vi faa, naar vi indtræde i denne Orden? Alt hvad I behøve af Føde og Klæder; men der fordres streng Lydighed til deres Forlangender, hvem Herren vil sætte til at lede og styre os. Vore Søstre ville istedetfor at plage deres Mænd efter en Dollar, fem Dollars eller tyve Dollars til en fin Dragt eller en Hat til dem selv eller til deres Døtre, kunne gaa at arbejde og lære at gjøre alle disse Ting for sig selv, blive organiserede i Foreninger og Klasser i den Hensigt. Brødrene ville blive organiserede i at drive Landbruget, opføde Kvæg, frembringe Frugter, Korn, Grøntsager, og naar alle disse Ting ere bragte tilveje, vil Alt blive indsamlet i Forraadshuset eller Forraadshusene, og Enhver vil faa, hvad han behøver til sit Ophold. Men man vil høre op med at sige: „Jeg søger efter Guld," „jeg søger efter Sølv" eller dette og hint. De ville holde op med denne Taabelighed og Nonsens, thi de have allerede forarmet sig selv altfor meget ved at følge en saa uvis Fremgangsmaade. Ved at se paa Tingene fra et verdsligt Standpunkt og med streng Økonomi for Øje, maa jeg skamme mig over at se den Fattigdom, som findes blandt de Sidste Dages Hellige. De burde være værd Millioner paa Millioner. Skulde de forbruge deres Midler til Taabelighed og Nonsens? Nej, ikke en Dollar skulde forbruges til Unytte, men Alt skulde sættes ind i det almindelige Fond til Rigets Bedste. Organiser Brødrene og Søstrene, og lad Alle og Enhver have deres Pligter at udføre. Hvor de have Mangel paa Huse, er det den mest økonomiske Plan at opføre Bygninger, som ere store nok til bekvemt at kunne optage et helt Antal Familier. Vi ville f. Ex. sige, at der her paa dette Sted findes et hundrede Familier, som ikke have Huse bekvemt nok indrettede til at bebo for saa Mange. Vi ville da opføre en Bygning, som er stor nok til komfortabelt at optage dem Alle med enhver Bekvemmelighed for Kogning, Vaskning, Strygning etc.; istedetfor da, at enhver af de hundrede Kvinder maa staa op om Morgenen for at tillave Frokosten for Fader og de store Drenge, som skulle gaa til deres forskjellige Arbejder, medens de smaa Børn skrige og fordre Opmærksomhed, behøves kun en 5 à 10 Kvinder med en eller to Mands Hjælp til at lave Frokosten for dem Alle. Nogle ville maaske sige: „Dette vilde blive Forvirring." Aldeles ikke, denne Institution vil derimod forebygge Forvirring. En Anden siger: „Det vil blive en stor Prøve for mig, om jeg skal være nødt til at spise Frokost med alle disse Mænd og Kvinder. Jeg er svag og svagelig, spiser ikke Meget og ønsker at nyde min Frokost i Fred." Byg saa Sideværelser i Dusinvis, hvor I kunne spise for Eder

selv, og om I ønske at invitere en 3 eller 4 Personer med Eder, ville I faa Borde og Alt, hvad I ønske, naar I blot ville gjøre Anmodning derom. „Godt, men jeg kan ikke fordrage denne Børnetummel." Lad Børnene faa deres egne Spiseværelser, og lad et vist Antal Søstre blive ansatte til at drage Omsorg for Børnene i Ammestuen og se til, at de have passende Føde i passende Kvantiteter og til passende Tider, saa at Systemet og god Orden saa vidt mulig kan bevares, og at Kjærlighed til Orden kan blive indprentet i deres unge Sind, samt lære dem, hvorledes de skulde opføre sig. Lad der ligeledes blive ansat gode Lærere i Skolerne; anlæg smukke Haver, tag Børnene ud i Haven, vis dem de smukke Blomster, og lær dem i deres Barndom Navnene paa og det Særegne ved enhver Blomst og Plante. Lær dem noget Skjønt og Nyttigt, medens de ere unge, istedetfor at lade dem lege i Snavset, gjøre Lerballer og tilsmudse deres Klæder, udvan deres Aandskræfter fra Barndommen af. Naar de ere gamle nok, lad dem saa erholde en mere videnskabelig Uddannelse. Lad dem studere Jordens Dannelse, det menneskelige Systems Organisation og andre Videnskaber; et saadant System af aandelig Dannelse og Opdragelse i de tidligere Aar er af uvurderlig Gavn for Besidderen deraf i en modnere Alder. Lad os f. Ex. tage de unge Damer, som nu sidde foran mig, saavelsom de unge Mænd og oprette en Klasse i Geologi, Kemi, Mineralogi; indskrænk ikke deres Studier til Theorien alene, men lad dem sætte deres Virksomhed i praktisk Udførelse ved at udfinde Jordens Bestanddele, Sammensætningen eller Usammensætningen af en Klippe, Jordbannelsen, Jordens sandsynlige Alder og saa videre. Alt dette er Gaader, som Videnskaben forgjæves har søgt at opklare, omendskjønt nogle af vore store Lærde upaatvivleligen ere dybt tænkende. Ved at studere Videnskaberne har jeg sagt, hvorledes vore unge Mænd ville lære at forstaa Grunden, hvorfor vi ved at rejse i vore Bjerge saa ofte finde Søskjæl, Østersskjæl og Levninger af andre Skaldyr. Ved vore Drenge og Piger at at forklare disse Ting, og de ere ikke istand dertil, men opret Klasser for Studiet af Videnskaberne, saa ville de blive bekjendte med de forskjellige Fakta i Henseende til Jordbannelsen. Det er de Sidste Dages Helliges Pligt ifølge Aabenbaringerne at give deres Børn den bedste Opdragelse, som kan forskaffes dem baade fra verdslige Bøger saavelsom af Herrens Aabenbaringer. Om vore unge Mænd ville studere Videnskaberne, ville de holde op med at ride vore raske Heste gjennem Gaderne og afstaa fra andet Daarskab og Nonsens, og de ville blive nyttige og hæderlige Medlemmer i Samfundet.

Jeg har i den senere Tid med Interesse fulgt de Geologers Studier og Undersøgelser, som ere blevne gjorte for at undersøge den geologiske Karakter af Klippebjergenes Land. Professor Marsh af Yale Collage har med sine Studerende tilbragt fire Sommere efter hinanden i disse bjergrige Regioner for at studere Geologien praktisk. Hvad er Resultatet af hans Granskninger? Der er for saa vidt ét Resultat, som i Særdeleshed behager mig. Der er Nogle her, som kjende en Mand ved Navn John Hyde fra London, og som fordum var et Medlem af denne Kirke, men apostaserede og vendte tilbage; hans store Argument imod Mormons Bog var dens Beretning om, at de gamle Jarediter og maaske Nephiterne, som fordum beboede dette Land, havde Heste, medens det er vel bekjendt, at Heste ikke fandtes hos de oprindelige Indbyggere af Amerika, da det blev opdaget af Kolumbus, og at der ikke fandtes nogen

Heste her, før de bleve indførte fra Europa. Efterat nu Professor Marsh og hans Medstuderende begyndte deres Efterforskninger, have de fundet iblandt de forstenede Levninger af uddøde Dyr i Amerika ikke mindre end fjorten forskjellige Hesteracer, varierende fra tre til ni Fod i Højde. Disse Opdagelser vakte Professor Marsh's og hans Studerendes højeste Forundring, og deres Begejstring steg til det Højeste ved Tanken om at foretage geologiske Undersøgelser i Egnene omkring Bridgers Fort.

Af deres Undersøgelser i disse Bjerge have de uddraget den Slutning, at der engang maa have været en stor Indlandssø her, og de tro, at de have fundet dens Udløb, nemlig der, hvor Vandet bryder frem og danner Green River. Her i disse Dale og i disse Bjergstrækninger kunne vi følge den gamle Vandlinie. Denne Opdagelse af Professor Marsh er i Særdeleshed for os „Mormoner" en Glæde, da han derved paa en videnskabelig Maade har bevist Sandheden af Mormons Bog.

Vi skulle holde Forsamling her i Morgen Formiddag og have besluttet at forlade Eder imorgen Eftermiddag Kl. 3.

Her er Guds Rige; ønske I at træde ind deri eller ikke? Ønske I de fremtidige Velsignelser i dette Rige, eller ønske I dem ikke? Haver Eders frie Valg, men ham I ønske at tjene, hans Tjenere ville I blive, enten Jesus eller Djævelen, gjør som I ville, I have Eders frie Valg. Men vi vide Alle, man kan ikke tjene to Herrer paa en for begge antagelig Maade; hvis vi elske den ene, maa vi hade den anden, og hvis vi ære den ene, maa vi foragte den anden. Vi maa enten være for Guds Rige eller ikke? Men vi ville organisere denne hellige Orden her, før vi tage bort. Vi indbyde Eder Alle at komme og blive organiserede. Lader os blive Et; lad os sætte den Orden igjennem, som Gud har oprettet for Himlens Familie.

Gud velsigne Eder!

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Juli.

Emigranternes Afrejse.

Den 18de Juni oprandt og tegnede til at blive en skjøn og herlig Dag, hvilket ogsaa senere paa Dagen bekræftede sig; Solen kastede sine milde, oplivende Straaler ned paa de Hellige, som i al Gemytlighed havde slaaet sig tilro paa Bredden af den Kanal, der adskiller Kjøbenhavn fra Kristianshavn, og ventede kun paa Signalet til at gaa ombord og sige Skandinavien Farvel. Med en hjertelig Glæde og Tilfredshed gik de Hellige ombord, efterat have sagt Farvel til deres tilbageværende Slægtninge og Bekjendte, og efter en munter Afskedshymne af vore unge emigre-

rende Brødre og Søstre, lagde Skibet ud paa Havnen, hvorefter det snart begyndte at dampe afsted, medens de Bortrejsende afsang Zionssangen, der gjorde et dybt Indtryk paa den uhyre Menneskemasse, som havde forsamlet sig for at se „Mormonerne" drage afsted.

Det er i Sandhed et stort Vidnesbyrd for Menneskene, at de aarlig høre eller se Hundreder og atter Hundreder af vore Medmennesker med en fast Overbevisning i deres Hjerter om, at Gud har opfyldt Profetierne og oprettet sit Zion paa Jorden, drage ud fra disse Lande og til et Sted, hvortil Herren har bestemt at samle alle de Oprigtige blandt Jordens Nationer. Hvo vil paa en kommende Dag have nogen Undskyldning, naar det bliver bekjendt, at disse Hundreders aarlige Vidnesbyrd om, at Gud har bestemt et Indsamlingssted for dem blandt Jordens Nationer, der ønske at tjene ham, har oprettet sit Rige paa Jorden, har gjengivet Evangeliet i dets Fylde og har befalet alle Mennesker at omvende sig fra deres Synder og komme under Evangeliets Velsignelser — viser sig at være Sandhed, ja, da vil det vise sig, at det ikke var Fantasi eller Sværmeri, som bevirkede, at Hundreder og Tusinder droge bort fra disse Lande, men at det var Guds Aand, der arbejdede paa dem og fremkaldte en Længsel i deres Hjerter til at blive indsamlede med Guds Folk til et Sted, hvor Babylons Aand, dens fordærvelige Skikke og Sædvaner ikke i nogen synderlig Grad kunde have nogen Indflydelse paa dem. De Haardhjertede og Vantro blandt Nationerne ville skjælve, naar den Dag kommer, da disse Ting ville blive oplyste.

Vore Søskende afgik i tvende Kompagnier; 1ste Kompagni med Dampskibet „Milo" under Ledelse af P. C. Carstensen og 2det Kompagni under Ledelse af C. F. Schade med Dampskibet „Humber". „Milo" medtog 517 og „Humber" 186 Individer, ialt 703 Sjæle foruden de hjemvendende Missionærer: P. C. Carstensen, C. F. Schade, P. C. Christensen, M. Nilson og James Hansen. Ældste H. K. Olsen fra Kontoret i Kjøbenhavn medfulgte i „Milos" Kompagni. Vi ønske dem Alle en lykkelig Overrejse og nedbede Herrens Velsignelse over dem. Maa hans beskyttende Haand være udstrakt over dem, indtil de naa deres Bestemmelsessted, og fremdeles! Brødre og Søstre, det er vor Pligt, som ere her tilbage, at bede for dem og opholde dem i vor Tro og vore Bønner, at de maa naa lykkelig og vel deres Bestemmelsessted. De hjemvendende Missionærer takke vi for deres Flid og Nidkjærhed i Missionen og ønske Herrens Velsignelse maa hvile over dem i Fremtiden.

Vi ere Hr. Agent V. Hansen meget forbunden for hans Beredvillighed i at imødekomme de Helliges Tarv, og takke paa samme Tid Politimyndighederne for deres velvillige Assistance ved Indskibningen af vore Emigranter.

Netop i dette Øjeblik, som vi nedskrive disse Linier, have vi modtaget Efterretning om, at vore Emigranter lykkelig og vel ere ankomne til Hull, omendskjøndt de have havt haardt Vejr undervejs. „Milo" ankom Mandag Formiddag og „Humber" først ud paa Eftermiddagen.

Beskikkelse. Ældste P. Hansen af Huntsville, Utah, ankom den 20de ds. og beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

C. G. Larsen,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

England.

Liverpool den 8de Juni 1874.

Præs. C. G. Larsen.

Kjære Broder!

Da min Tid efter Ankomsten til Liverpool var saa optaget af Forretninger, fik jeg ikke Anledning til at sige Noget i min Note til Dem. Vi ankom lykkelig til Gravesend Mandag Aften, og da Vandet løb ud, maatte Skibet kaste Anker i Themsen for at oppebi Højvandet. Vi gik derfor iland og gik med Jernbanen til London, hvor vi ankom Kl. 9 Eftermiddag. Vi havde en meget behagelig Overrejse, begunstiget med det smukkeste Vejr. Næste Dag Torsdag den 2den Juni naaede jeg Liverpool efter at have forladt mine Rejsefæller i London, den ene gik til Bedford, den anden til Nottingham Konference. Broder Huber ankommer hertil idag med 91 Emigranter fra Schweiz. Vi vilde kun faa 200 Passagerer paa dette Skib. Otte Ældster ville rejse hjem denne Gang, af hvilke to maa rejse hjem paa Grund af deres Helbred; Broder Leigh er en af disse to.

Jeg ser af Aviserne, at der er kun beskikket én Missionær til Danmark, nemlig P. Hansen af Huntsville. Det første Præsidentskab er bleven underrettet gjennem mig om, at De har fuldt op af Missionærer, hvorfor De ikke for Nærværende behøver nogen flere. Der kommer ikke saa mange til England, som jeg havde ventet, men det er Alt rigtig. De vil have bemærket af min korte Skrivelse af 4de ds., at Betalingen for Deres Kompagni, som afgaar den 24de, er bleven betydelig nedsat, af hvilken Grund jeg haaber Alle, som muligvis kunne, vilde benytte sig af denne Lejlighed til at udvirke deres Befrielse fra Babylon. Et af Gujonliniens bedste Skibe — Wyoming — er bestemt til at overføre Emigranterne af 24de, hvilket glæder mig, thi jeg holder ikke af lange Rejser. „Nevada" havde 14 Dages Overrejse med Storm og høj Sø. Broder Staines udvirkede en Reduktion i Prisen for Emigranterne, hvilket overskydende Beløb blev dem tilbagebetalt. Jeg haaber han fremdeles vil gjøre sit Bedste i denne Henseende. Imidlertid maa vi holde os til de senest fastsatte Priser.

Br. Wells er netop ankommen fra Nottingham, bestemt for at gaa hjem, og sender sin hjertelige Hilsen til Alle i Nr. 14.

Mine Nyheder fra Hjemmet vare af en opmuntrende Natur, i min Familie vare Alle raske, og Alt syntes at faa det heldigste Udfald for Zion uagtet vore Fjenders Rænker. Det synes næsten, som om Djævelen har samlet alle sine Kræfter og koncentreret dem i Washington og Utah. Men Riget vil triumfere og Sandheden vil faa Overhaand.

Behag at give min venlige Hilsen til Brødrene Carstensen, Frantzen, Bruun, Olsen, Hansen og alle Ældster og Hellige, Søster Olsen paa Kontoret ligeledes. Maa Gud velsigne eder Alle, og maa hans Sag gaa fremad under Deres Ledelse.

Jos. F. Smith.

Konferencemødet i Aalborg

den 9de og 10de Mai

overværedes af følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencens Præsident P. C. Christensen, Konferencepræsidenterne L. S. Andersen fra Norge og C. F. Schade fra Aarhus. Af omrejsende Ældster vare J. Hansen og Andrew Jensen tilstede.

Konferencen tog sin Begyndelse Løverdagen den 9de Kl. 2, til hvilken Tid Majoriteten af det lokale Præstedømme samt en stor Del Hellige og Fremmede havde indfundet sig. Efterat Præs. Christensen havde kaldt Forsamlingen til Orden og gjort nogle passende og indledende Bemærkninger, blev Tiden overladt Forstanderne, som afgave deres Rapporter.

Præs. Larsen sagde, det var Herrens Tjenere en Glæde, naar der Tid efter anden kom Nogen og sluttede sig til Sandheden, om ogsaa det var Faa. Berørte Lidt angaaende den tilstundende Emigration, og særlig bemærkede han, at han ikke ønskede Andre skulde gaa op til Zion end Saadanne, som havde et levende Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, vare villige til at underkaste sig dets Forskrifter og ofre sig selv og Alt for Guds Rige.

I Forsamlingen om Aftenen afgav Præs. Christensen sin Rapport, hvoraf fremgik, at Konferencen var inddelt i 3 Grene, som tilsammen talte 553 Medlemmer, hvoraf 80 tilhørte Præstedømmet. I Vinterens Løb vare 73 Sjæle tillagte Menigheden ved Daab. En Mængde Skrifter og Bøger vare afsatte og mange Forsamlinger afholdte hos Fremmede. Tilstanden blandt de Hellige var i Almindelighed god, men Majoriteten blandt den øvrige Befolkning ligegyldig for Evangeliet og dets Forskrifter. „Stjerne"-Abonnenternes Antal var 235, af hvilke 63 vare Fremmede.

Præs. Larsen udtalte derpaa sin Tilfredshed med Konferencens Tilstand saavelsom med Konfspræs. Christensens og omrejsende Ældste Jensens Nidkjærhed og Flid i Missionen.

Ved Forsamlingen Søndag Formiddag Kl. 10 bleve Kirkens Autoriteter foreslaaede til Opholdelse baade i Zion og Adspredelsen, saavelsom de Hellige indbyrdes, hvilket enstemmig vedtoges.

Ældste J. Hansen fremsatte paa en oplysende og belærende Maade den Erfaring, han havde erholdt iblandt de Sidste Dages Hellige baade i Zion og i Adspredelsen, og afgav derpaa et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Præs. L. S. Andersen talede til de Hellige paa en kjærlig og formanende Maade, om Trofasthed igjennem Livets forskjellige Omskiftelser og raadede de Fremmede til at gjøre en sand Omvendelse og lade sig døbe til deres Synders Forladelse.

Om Eftermiddagen Kl. 2 fremstod Præs. C. F. Schade og bar et tydeligt Vidnesbyrd om Tidernes Fyldes store Husholdning samt om Evangeliets Forkyndelse i de sidste Dage.

Præs. Larsen bar Vidnesbyrd om Frafaldet, vidnede kraftig imod de Vise og Lærde, som Tid efter anden søgte at forandre Kristi Lære, og om den Forbandelse, der efter Pauli Udsagn hvilede over dem, som gjorde dette, bar Vidnesbyrd om Apostler og Profeter og de aandelige Gaver, som altid existere i Kristi Kirke, beviste ligeledes, at disses Mangel i den nuværende Kristenhed var et tilstrækkeligt

Bevis paa dens Vildfarelse og fordærvede Tilstand.

I Aftenforsamlingen blev Tiden benyttet af Zionsbrødrene til at give de Hellige mange gode Raad og Vejledninger og aflægge Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet. Til Slutning fremstod Konferencepræs. Christensen og bar Vidnesbyrd om Joseph Smith og Brigham Young som Guds sande Profeter og Tjenere paa Jorden i denne sidste Uddeling, opmuntrede de Hellige til Trofasthed og glædede sig over den Tid, de havde tilbragt sammen i Egenskab af Konference. Efter at have gjort de nødvendige Slutningsbemærkninger, hævedes Konferencen til ubestemt Tid.

Konferencemødet i Gøteborg

afholdtes den 2den og 3die Mai. Efterfølgende Zions-Brødre vare nærværende: Missionspræsident C. G. Larsen, Konferencepræsidenterne N. P. Lindeløf og L. S. Andersen, Sidstnævnte fra Kristiania, samt omrejsende Ældste i Konferencen S. Johnson. En stor Del af det lokale Præstedømme og mange Hellige vare tilstede.

Mødet aabnedes med Bøn af Præs. N. P. Lindeløf, hvilken Sidste derpaa fremstod og gjorde nogle indledende Bemærkninger. Udtrykte sin Glæde over at se saa mange Zions-Brødre nærværende, ønskede Alle Velkommen og haabede, at vi skulde blive opbyggede og nyde Velsignelse. Han opfordrede derpaa Brødrene til at aflægge deres Rapporter. Det fremgik heraf, at Tilstanden blandt de Hellige var i Almindelighed god. De fleste Hellige vare gode og trofaste, og omendskjøndt mange af dem vare fattige, søgte de dog at understøtte Herrens Værk efter bedste Evne. Der var ikke Mange blevne døbte i det sidste Halvaar i den sydvestlige Del af Konferencen, men til Gjengjæld vare mange Bøger og Skrifter solgte, samt mange Forsamlinger afholdte, hvilket gav Haab om, at der i en nær Fremtid vilde komme Nogen og slutte sig til Sandheden.

Præs. C. G. Larsen fremstod derpaa og hilsede Forsamlingen. Sagde, han havde havt en behagelig Tid sammen med de Hellige i Kristiania og Stockholm, og haabede det Samme vilde blive Tilfældet her. Troede, at Mange endnu vilde komme og slutte Pagt med Herren og fryde sig ved Evangeliets Sandhed i disse nordlige Lande uagtet al Modstand. Vi vare fremmede i disse Lande, lig gamle Fader Abraham var fremmed i Kanaans Land, men Herren havde beredt et Sted for dem, som adlyde Evangeliet, hvortil de skulde indsamles, og Mange vare de, der vare udfriede fra disse Lande og følte sig lykkelige i Bjergenes Dale.

Om Eftermiddagen fortsattes Rapporterne.

Omrejsende Ældste S. Johnson følte sig glad ved at være forsamlet med de Hellige i denne Konference, da han for 18 Aar siden havde overværet den først afholdte Konference i Gøteborg. Der syntes at være gode Udsigter for Evangeliets Fremme, han havde afholdt mange store Forsamlinger og besøgt Søskende og Venner. Brødrene i Missionen vare gode

og trofaste samt nidkjære i at udføre deres forskjellige Pligter.

Præs. Lindeløf bevidnede Sandheden af de aflagte Rapporter og sagde, han havde gjort den Erfaring, at Folket var mere villig paa visse Steder at lytte til Sandheden, i Særdeleshed der, hvor man tidligere havde prædiket, og udtalte derpaa sin Glæde over Brødrenes Nidkjærhed. Sluttede med at sige, at han havde havt det Privilegium at aabne Evangeliet i denne Stad.

Søndag Formiddag fremstod Præs. C. G. Larsen og talede opmuntrende til de Hellige og aflagde et kraftigt Vidnesbyrd om Zion og denne sidste Husholdning. De Sidste Dages Hellige have affondret sig fra Verden og have paataget sig Kristi Navn, hvorfor det var nødvendig at efterleve vor hellige Religion. Var tilfreds med Brødrenes Rapporter og opmuntrede dem til at fortsætte i den ædle Daad, de havde paabegyndt, nemlig at prædike og udbrede Evangeliet; var ligeledes tilfreds med Præs. N. P. Lindeløfs Mission i dette Land og sluttede med at nedbede Herrens Velsignelse over Forsamlingen.

Præs. Andersen fra Norge sagde, at det var ham en stor Glæde at komme sammen med de Hellige her, og kunde hilse fra de norske Søskende. Gav et kraftigt Vidnesbyrd om, at Guds Rige var gjenoprettet paa Jorden i disse sidste Dage, og det vilde vedblive at gaa fremad uagtet al Modstand.

Om Eftermiddagen benyttedes Tiden af Præs. C. G. Larsen og L. Andersen til at afgive deres Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, aabenbaret til Joseph Smith, hvilken Gjengivelse af Evangeliet ifølge Profetierne absolut maatte finde Sted før Kristi anden Tilkommelse. Gode Raad og Formaninger bleve givne, og de Hellige bleve opmuntrede til at efterleve deres hellige Religion.

Præs. N. P. Lindeløf aflagde til Slutning sit Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet og om, hvad der var talt og forhandlet i denne Konference samt takkede de Forsamlede for den Opmærksomhed, de havde udvist ved hvert gjentagende Møde.

Mange Fremmede vare tilstede, og Herrens Aand var over Forsamlingen.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Præs. N. P. Lindeløf.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star").

(Fortsat).

Om Natten den 23de blev en af de Mænd, som stod under Major Warrens Kommando, skudt under følgende Omstændigheder: Nathan Bigelow, som boede i Camp Creek, blev truet af Pøblen til at forlade sit Hus, da de vilde opbrænde det. Han sendte sin Søn til Nauvoo efter Hjælp, fra hvilket Sted denne gik til Carthage og underrettede Major Warren om Tingenes Tilstand. Major Warren svarede, at han havde ingen Mænd at sende, og at det var bedst

for den unge Mand at vende tilbage til sin Fader og bede ham forsvare sit Hus paa bedste Maade, samt søge Hjælp hos sine Naboer.

Snart efter begav Sønnen sig paa Hjemrejsen, og Major Warren sendte fem Mand med for at hjælpe Bigelow i at forsvare sit Hus. De ankom til Stedet omtrent Kl. 11 om Aftenen, anførte af Sønnen, og forsøgte øjeblikkelig at trænge ind uden at banke paa. Bigelow, som formodede, at Pøblen var kommen for at angribe ham, spurgte gjentagende Gange, hvem det var og hvad de ønskede, men fik intet Svar fra Mændene udenfor. Han advarede dem derpaa, at hvis de aabnede Døren, vilde han skyde. Mændene, som endnu syntes ligegyldige for Følgerne, vedbleve at bruge Magt paa Døren, indtil de havde faaet en Aabning, da Bigelow pludselig skjød en Pistol paa Anføreren, Lieutenant Edwards, idet han sigtede paa hans Bryst. Mændene underrettede Bigelow om, men for silde, at de vare Guvernørens Tropper og vare komne for at hjælpe ham. Sorg betog de Forsamlede over denne bedrøvelige Tildragelse, og man plejede den Saarede paa det Omhyggeligste. Omendskjøndt Bigelow neppe kunde dadles for, hvad han havde gjort, da han handlede med saa megen Forsigtighed, som Omstændighederne tillode, blev han arresteret og bragt til Carthage for Retten.

Af Dommer Purple, som holdt Ret i Carthage, kunde de Hellige ikke vente at erholde Oprejsning for deres Forurettelser, da han yderligere afslog at høre Nogen vidne til deres Gunst. Da Guvernør Ford, General Hardin og andre Stats-Officerer havde lovet, at Retfærdighed skulde bevises dem, hvis Ejendomme vare blevne ødelagte, og som paa anden Maade havde været udsatte for Pøblens Undertrykkelser, forlode et Antal Brødre sine Familier og rejste til Carthage for at afgive deres Vidnesbyrd som Vidner imod Mordbrænderne. Den store Jury afslog at høre deres Vidnesbyrd eller tillode Nogen af dem at betræde Jury-Salen, og føjede derhos Forhaanelse til den lidte Skade, thi uagtet det gjorte Løfte, blev der ikke taget Hensyn til deres Krav paa Retfærdighed. De Mænd derimod, som vare skyldige, bleve beskjærmede, af hvilke Mange vare iblandt Statens Tropper i Carthage; Mange brystede sig af at true fredelige Medborgere paa Livet, opbrænde Huse og andre Bygninger, hvorsomhelst de havde Lejlighed at gjøre det og undfly.

I Betragtning af den truende Holdning, Pøblen indtog, og den aabenbare Ligegyldighed fra Stats-Embedsmændenes Side i at beskytte de Hellige, blev et Antal Mænd fra Nauvoo stationeret i visse Afstande imellem hin Plads og Carthage for at overbringe Nyheder om fjendtlige Demonstrationer fra Pøblens Side i Nauvoo.

Den 25de ankom Major Warren, Dommer Purple, J. B. Backenstos og Dommer Ralston med en Del Tropper til Nauvoo, og Major Warren forlangte øjeblikkelig en Forklaring over de udsendte Mænds Bestilling, af hvilke han saa adskillige paa Prairien, medens han var paa Vejen til Nauvoo. Præs. Young underrettede ham paa en venlig Maade om, hvorfor de vare blevne udsendte, hvorpaa Major Warren blev opbragt og erklærede, at han vilde udstede et Manifest og stille Provinsen under Krigslov. Hans Udtryksmaade opvakte Ældste John Taylors Harme, som neppe var kommen sig af de dybe Saar, han havde faaet paa den Tid, da Joseph og Hyrum Smith bleve snigmyrdede. Han svarede Major Warren paa en meget bestemt Maade, idet han sagde ham, at Stats-Embedsmændenes Forræderi imod de Hellige

havde bevirket Mistillid til deres foregivne Beskyttelse, og man havde udstillet hine Expres-Mænd for desto hurtigere at kunne blive underrettede om Fjendens Bevægelser, saa at Borgerne bedre kunde være istand til at forsvare sig i Tilfælde af Angreb, saa vel som ogsaa at hjælpe de Brødre, som vare i Carthage at forhøres.

Til Slutning sagde han: „Vi have ingen Tillid til Guvernørens Tropper under Deres Kommando, og eftersom Mordere, Røvere og Ildpaasættere strejfe aabenlyst om, ustraffede af Retfærdigheden, ville vi selv tage vore Forholdsregler til vor Beskyttelse. Jeg, min Herre, er bleven skudt sønder og sammen under Guvernørens Troppers Protektion. Vore Ledere ere blevne myrdede i Carthage, og vi ville ikke mer overlade os selv ubeskyttede igjen, førend Staten giver Bevis for, mer end den har gjort, om dens Retfærdighed og menneskelige Handlemaade i Gjennemførelsen af dens Love."

Dommer Purple bad ham ikke at tale paa en saa ophidsende Maade, hvorpaa Ældste Taylor forandrede sin Tone og forlangte Vin til Selskabet, hvori alle deltoge med Undtagelse af Major Warren.

Officererne og Soldaterne gjorde ikke noget langt Ophold i Nauvoo, og efter deres Bortgang bleve E. A. Bedell, Esq. og Biskop George Miller af Raadsforsamlingen afsendte med en Meddelelse til Hans Excellence Thomas Ford, Statens Guvernør, hvori han underrettedes om Major Warrens Trusel med at erklære Krigslov, og anraabte ham om at afskedige Soldaterne under denne Mands Kommando, da de Hellige nærede større Frygt for dem end for Pøbelmassen, uagtet de sidste endnu fortsatte deres Voldshandlinger.

Biskop George Miller og E. A. Bedell, Esq. rejste Dag og Nat for at naa Springfield og præsentere for Guvernør Ford Nauvoo-Raadets Ansøgning om Bortfjernelsen af den bevæbnede Styrke fra Provinsen. De bleve venlig modtagne af Guvernøren, som, efter at have gjennemlæst den ovennævnte Meddelelse, derpaa oplæste for dem et Antal Breve, som han havde erholdt fra Personer i Hancock County og andre Dele af Staten, hvilke fremsatte for ham Nødvendigheden af at holde en væbnet Styrke dér hele Vinteren. Han beklagede Landets Tilstand og anførte, at han betragtede Indvaanerne i Staten som en almindelig Pøbelbande, og at han ikke turde overlade den at handle dér, hvor de Hellige levede som et Samfund. Han var villig til at erkjende, at Retfærdighed ikke var udvist mod de Hellige, men var bange for at sætte den Magt i Udførelse, som hans Embede forlenede ham, og han sagde, at hvis han skulde udøve sin Indflydelse med Hensyn til de Hellige, hvilket han burde gjøre, da vilde Resultatet blive saavel til hans egen som til deres Skade. Tilsidst gav han Løfte om at tage til Hancock County for at forsøge paa at formilde Pøblen og opretholde Orden, indtil de Hellige kunde drage bort, naar Foraaret kom; og derefter skulde disse, der havde været skyldige i Mord og Ildspaasættelse, blive bragte for Retten.

Efterat Major Warren og hans Soldater havde forladt Nauvoo ved samme Lejlighed, da han truede med at sætte Provinsen under Krigsloven, blev det bevist, at i hans Kompagni var en afsendt Marskal fra Iowa, som var kommen til Illinois med Arrestordre mod Guvernøren for de tolv Apostle i Kirken. En vis Dr. Abiather Williams, som havde et slemt Rygte for at være en Falskner, havde været for en af Dommerne i Iowa og svoret, at de tolv Apostle havde gjort falske Penge i hans Hus. Paa hans Vidnesbyrd blev en Arrestordre udstedt

mod dem, og Marskalen var affendt til Nauvoo i den Hensigt. Det sande Øjemed for Major Warrens Besøg i Nauvoo med sine Tropper, var for at yde Bistand ved disse Arrestationer, men de bleve forhindrede i at udføre dette ved den animerede Tale af Ældste John Taylor. Kirkens Autoriteter vare blevne saa overvældede med opspundne Anklager lig denne, som savnede endog mindste Skin af Sandhed, at de ikke bleve overraskede ved det. Ikke desmindre, da det blev berettet, at en større Styrke var hvervet, med hvilken Officererne igjen vilde besøge Nauvoo og udføre Arrestationerne, skjulte de Anklagede sig, saa der ikke var megen Sandsynlighed for, at de skulde blive fundne, for at undgaa at blive arresterede, forhørte og sandsynligvis fængslede, hvilket de tidligere havde undergaaet, grundet paa falske Anklager.

Om Aftenen den 27de ansøgte Major Warren og tilstededes en Sammenkomst med Præsident Young og de tolv Apostle. Hans Følelser mod de Hellige syntes at have forandret sig noget. Han erkjendte, at Øjemedet med hans og hans Soldaters sidste Besøg i Nauvoo var at udføre de omtalte Arrestordrer, men nu ansaa han det for uretfærdig at sætte dem i Kraft, da de vilde være en Hindring for de Helliges Forberedelse til deres Bortflyttelse. Som et Bevis for hans Ærlighed, anførte han, at han næste Dag vilde tage til Springfield, hvor en Del af hans Forretninger var at bevæge sine Slægtninge og Venner til at flytte til Nauvoo og afkjøbe de Hellige deres Landejendomme.

Ældste Orson Spencer, som var bekjendt med Guvernør Ford, skrev et Brev til ham, hvori han i bønfaldende Udtryk anførte de Helliges forbigangne og nuværende Lidelser, Officerernes og Soldaternes Troløshed, der stode under Guvernørens Kommando, den Tro, som de Hellige forhen havde næret, om at han vilde forsvare dem i deres Rettigheder og administrere Retfærdighed uden Partiskhed, og den Frygt, som nu var saa almindelig, at han vilde følge i Guvernør Boggs Fodspor af Missouri med Hensyn til Forfølgelsen af de Hellige. Brevskriveren endte med at anraabe Guvernøren om at tage øjeblikkelige og bestemte Forholdsregler for at forebygge videre Besværligheder at komme over de Hellige ved at forflytte Tropperne, som vare stationerede i Provinsen, og gjenindsætte Fredsdommeren i den fulde Myndighed af hans Embede. Guvernør Ford følte sig fornærmet ved Modtagelsen af dette Brev, og returnerede det den 30te til Ældste Spencer tilligemed en Billet, hvori han bemærkede, at han ansaa det at være ringeagtende, falsk og æreskjændende og som indeholdende en ufortjent Bebrejdelse.

Guvernøren affendte ogsaa samme Dag et langt Brev til Biskop George Miller, i hvilket han retfærdiggjorde sig selv for sin Embedsførelse mod de Hellige, paastod at han havde bevaret dem fra total Uddrivelse ved at sende sine Soldater til Provinsen, anførte i en Slags beskyttende Tone nogle af de værste af de falske Rygter, som vare i Omløb om de Helliges Tyverier og udførte Mord, og paastod med Bestemthed uagtet de Helliges Protest at ville opholde den militære Styrke i Provinsen.

Blandt Brødrene, indstævnede for Retten i Carthage, var Joshua Smith, som havde staaet i Kirken siden 1836, og som altid havde været bekjendt som en god og trofast Mand. Ifølge Major Warrens Befaling, at enhver Mand, som kom ind i Byen Carthage, skulde undersøges, hvorvidt han bar Vaaben, blev ogsaa han undersøgt af Militærerne, der fandt en Kniv hos ham, hvorfor han blev arresteret. Medens han hensad i Arresten,

fik han Middagsmad. Strax efter Maaltidet blev han meget syg og paastod, at han var bleven forgivet af Soldaterne. Han levede kun ên kort Tid, og da hans Legeme siden efter blev underkastet en lægevidenskabelig Undersøgelse, blev hans Mistanke bekræftet; thi det viste sig da, at han var død af Gift.

Den Fornemste af disse, som gik ud af Kirken og gjorde Anslag mod Profeten Joseph Smiths Liv, var Doktor Robert D. Foster. Han samtykkede med Pøblen i at bevirke hans Død, og var en af de Mænd, som mest ivrig ansporede Joseph Smith til at undergive sig de foregivne Forlangender i Loven om at tage til Carthage og opgive sig selv for sidste Gang. En saadan Troløshed og forræderisk Handlemaade bevirker aldrig Fred og Lykke, men bringer tidlig eller sent Sorg og Samvittighedsnag. Der gives intet mer slaaende Billede paa denne Kjendsgjerning end Tilfældet med Dr. Foster. I en Samtale, han havde med en af Brødrene, ved Navn Abraham C. Hodge, og efter at være kommen til Kundskab om, at de Hellige skulde flytte mod Vesten, sagde han: „Jeg vilde ønske, jeg kunde gaa med Eder, men det lader sig ikke gjøre. Jeg er den mest elendige Usling under Solen. Hvis jeg kunde gjenkalde atten Maaneder af mit Liv, vilde jeg ofre enhver Ting, jeg besidder paa Jorden. Jeg elskede Joseph Smith mer end nogen Mand, som nogensinde levede paa Jorden. Dersom jeg havde været nærværende, skulde jeg have staaet mellem ham og Døden.“ Hodge spurgte ham: „Hvorfor handlede De, som De gjorde? De var jo Deltager i hans Mord.“ Foster svarede: „Jeg ved det, og jeg har ikke havt et Øjebliks Fred siden den Tid. Jeg ved, at „Mormonismen“ er Sandhed, og Tanken om at møde Joseph og Hyrum ved Herrens Domstol er mere rædsomt for mig end alt Andet.“

Ældste Orson Pratt, som præsiderede over Kirkens Grene i Øst- og Midt-Staterne, sagde i November 1845 før sin Afrejse til Nauvoo for at slutte sig til de Hellige, som skulde drage mod Vesten, Farvel til de Hellige i de Egne Han udtrykte sin Glæde ved Tanken om, at Tiden var kommen, da de Hellige skulde forlade den Skueplads, hvor de i omtrent sexten Aar kun havde mødt den mest bitre Forfølgelse af disse, som for Størstedelen vare Religionsbekjendere. Han bemærkede om Bortflyttelsen følgende: „Maaske vi ville komme til at gjennemgaa mange Lidelser i vor Landflygtighed, men de ville blive af en anden Beskaffenhed — der vil ikke blive kristne Banditter til at forvolde os Kummer til enhver Tid — ingen hellige, fromme Præster til at myrde os i snesevis — ingen Redaktører til at opmuntre til Ildspaasættelse, Ødelæggelse og Død. Hvis vi dø i Hulerne og Kløfterne i Klippebjergene, ville vi dø med Triumf dér, hvor Friheden regjerer. Frihed paa et ensomt Sted og i en Ørken er langt mer at foretrække end Martyrdom i disse fromme Stater.“

(Forts.)

Blandinger.

Livets Prøvelser ere den Prøvesten, som giver tilkjende, hvor meget Guld der findes i os.

Ingen skulde fortvivle; Gud kan hjælpe os. Ingen skulde vove; Gud kan modvirke os.

Hvad Mennesket behøver, er ikke Duelighed, men Forsæt, med andre Ord ikke Evnen at udføre, men Villien at arbejde.

Hinduerne, idet de udstrække deres Gjæstfrihed til deres Fjender, sige: „Træet undlader ikke at skygge endog for Vedhuggeren.“

Et Hus uden Børn er lig en Lygte uden Lys; en Have uden Blomster; en Vingaard uden Druer; et Bække-Løb uden rindende Vand.

Vi optage efter en amerikansk Avis følgende

Leveregler:

1. Vær koldsindig.
2. Forsøg at holde Andre koldsindige.
3. Vær økonomisk i alle dine Udgifter, uden dog at være karrig.
4. Vær ikke bange for at give Andre Beskjæftigelse, om deres Arbejde kun erstatter Dig ligefremme Udlæg.
5. Husk, at jo raskere Pengene cirkulere desto bedre; læg derfor ikke dine Penge paa Kistebunden.
6. Betal dine Regninger nøjagtig.
7. Vær forekommende mod dine Skyldnere; giv dem Tid til at betale, hvis det kan gjøres uden at sætte din egen Kredit paa Spil.
8. Undgaa Kreditsystemet saa meget som mulig; hold Dig til kontant Betaling og kjøb Intet paa Kredit, uden det er absolut nødvendig.
9. Naar Du ikke arbejder med dine Hænder, søg at fylde dit Sind med nyttig Kundskab.
10. Fremfor Alt vær aldrig ledig; lad Hænderne eller Sindet altid beskjæftige sig med noget Nyttigt.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. G. Larsen.

Trykt hos F. E. Bording.